

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ**

Πρωτ. 909
Αριθμ.
Διεκπ. 508

Σπάτα, 1 Σεπτεμβρίου 2015

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΙΟ^Η

Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

ΘΕΜΑ: «*Έναρξη νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους 2015-2016*»

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰνδίκτου, δηλαδὴ τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, σᾶς εὐχομαί ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς σκεπάζει.

Κάθε ἀρχὴ ἔχει ἀπὸ μόνη τῆς κάτι φωτεινὸ, τὴν ἐλπίδα γιὰ κάτι καλύτερο γιὰ κάτι ἀληθινὸ. Γι' αὐτὸ καὶ κρύβει μέσα τῆς ἕνα αἶσθημα χαρᾶς. Μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὅ,τι καὶ νὰ συμβαίνει γύρω μας, αὐτὴν τὴν ἐλπίδα τὴν ἔχουμε στὸν Χριστὸ καὶ μόνον. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὴν χάνουμε: «*Ἐπὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα πᾶς τις κεκτημένος ὑψηλότερός ἐστι πάντων τῶν λυπούντων*».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἡ κοσμικὴ καθημερινότητα δὲν ἀντανακλᾷ αὐτὸ τὸ φρόνημα. Τὰ τελευταῖα χρόνια ὄλο καὶ σκοτεινιάζει τὸ στερέωμα τῶν ἐπίγειων ἐλπίδων μας. Αὐτὰ τὰ ξεκινήματα μᾶς κουράζουν, ἀκόμη καὶ οἱ γιορτές μᾶς θλίβουν, οὔτε τὶς εὐχές δὲν τὶς πιστεύουμε. Καὶ ἡ φετινὴ ἐκκλησιαστικὴ χρονιὰ ἀρχίζει μὲ ἀρκετὴ ἀναστάτωση καὶ ἀβεβαιότητα στὴν πατρίδα μας καὶ σὲ ὅλοκληρο τὸν κόσμον. Ἴσως καὶ μὲ χειρότερες προϋποθέσεις ἀπὸ ἄλλες ἐπίσης δύσκολες χρονιές. Τὶς μέρες αὐτὲς πολλὰ θὰ ἀκουστοῦν, μάλιστα φέτος καὶ μὲ προεκλογικὴ χροιά. Καὶ ἂν αὐτὰ ἀντανακλοῦσαν πραγματικούς στόχους, αὐτὸ θὰ ἦταν ὅπωςδήποτε ἐλπιδοφόρο, ἂν ὅμως ἐκφράζουν καιροσκοπικὲς ὑποσχέσεις, πὺν ἐκφέρονται ἀπὸ χεῖλη πὺν διαρκῶς διαψεύδονται, τότε τὸ ἀδιέξοδο μεγαλώνει.

Τὸ σενάριο εἶναι ὄντως ἀποκαρδιωτικὸ: βομβαρδισμὸς ἐκλογικῶν ἀναμετρήσεων πὺν βαθαίνουν ἢ κάθε μία περισσότερο τὸ ἦδη βαθὺ ρῆγμα τῆς ἐθνικῆς ἐνότητας· ἀλλεπάλληλα μνημόνια μακροχρόνιων δεσμεύσεων καὶ διαδοχικῶν ὑποχωρήσεων· συνεχεῖς ἐναλλαγές καὶ ἀνασχηματισμοὶ προφανῶς ἀποτυχημένων κυβερνήσεων· ἀσυνέπεια ὑποσχέσεων· βεβιασμένες ψηφίσεις νομοσχεδίων πὺν καταστρέφουν τὴν ἀσφάλεια, τὸ ἔθνος, τὴν οἰκογένεια, περιθωριοποιοῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ καταλύουν τοὺς θεσμούς· περιορισμὸς στὶς οικονομικὲς συναλλαγές· ἐκρηκτικὴ ἀνεργία· δραματικὴ ὑπογεννητικότητα· μαζικὴ μετανάστευση τοῦ νεανικοῦ δυναμικοῦ τῆς πατρίδας μας·

μετακινήσεις κατατρομαγμένων προσφύγων από τόπους ασύλληπτης δυστυχίας και πολεμικού παραλογισμού στις γειτονίες μας· όλα μαζί αλλοιώνουν τον εθνολογικό χάρτη και απεργάζονται με πρωτοφανή όρμη την καταστροφή του πολιτισμού, τῆς ἐθνικῆς ταυτότητας, κάθε ἰκμάδας πνεύματος σὲ αὐτὸν τὸν τόπο, συντρίβοντας τὴν καθημερινότητα καὶ ἰσοπεδώνοντας τὰ ὄραματα γιὰ τὸ μέλλον. Ὅπως λέγει τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο: «*Συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ ἠχούσης θαλάσσης καὶ σάλου*».

Καὶ τὸ ἐπιστέγασμα ὄλων αὐτῶν ὅτι σὲ λίγες μέρες ὀδηγούμαστε καὶ πάλι στὶς κάλπες εἴτε χωρὶς νὰ καταλαβαίνουμε τὸν λόγο τους εἴτε γιὰ νὰ ψηφίσουμε παραπληροφορημένοι εἴτε γιὰ νὰ ἐκλέξουμε χωρὶς τὴ δυνατότητα νὰ ἐπιλέξουμε, ἔχοντας νὰ διαλέξουμε μόνο ἀνάμεσα σὲ αὐτὸ πού δὲν ἀξίζει καὶ σὲ αὐτὸ πού δὲν πρέπει. Καὶ τὸ χειρότερο, μέσα σὲ λίγα χρόνια δοκιμάσαμε ὅλες τὶς πολιτικὲς παρατάξεις, αὐτοὶ δὲ ἐπιμένουν νὰ ἀναμασοῦν ἀναλήθειες καὶ δικαιολογίες. Συνεχεῖς ἐκλογὲς καὶ καθόλου ἐπιλογές! Δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε ἠγέτης οὔτε ἀξιόπιστη πολιτικὴ πρόταση οὔτε καὶ ἐλπίδα. Διερωτᾶται κανεὶς πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι σ' αὐτὴ τῆς χώρα πού θέλουν νὰ κυβερνήσουν καὶ πολῖτες πού δέχονται νὰ ψηφίζουν. Καὶ πῶς, παρὰ ταῦτα, ἔχουμε συνέχεια ἐκλογές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πάντοτε προκύπτουν αὐτοὶ πού θὰ ἀποτύχουν. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ψῆφο μας!

Ἐμεῖς ὅμως, ἐνῶ θλιβόμαστε, δὲν ἀπογοπευόμαστε. Γιατὶ ὑπάρχει ἡ λύση. Γιὰ νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες ἐκλογές, μᾶς χρειάζεται ἡ ἐνότητα ὄλων. Καὶ τότε, ὅλοι μαζί μπορούμε. Ἡ λύση δὲν θὰ ἔρθει ἀπὸ ἓνα μόνον κόμμα, ἀλλὰ ἀπὸ ἓναν ἐνωμένο λαό. Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ χρειάζεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ δικὴ μας ἀλλαγὴ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νὰ ἀλλάξουμε τρόπο ζωῆς καὶ φρόνημα. Καὶ μόνον τότε μετὰ βεβαιότητος νὰ ποῦμε ὅτι «δὲν θὰ ἀφήσει ὁ Θεός».

Ἡ ἀναζήτησις τῶν ἐνόχων γι' αὐτὴ τὴν κατάστασις δὲν πρόκειται νὰ μᾶς γλιτώσει ἀπὸ τὸν κατήφορο. Δὲν εἶναι δυνατόν μόνον οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς φταῖνε εἴτε αὐτοὶ λέγονται Εὐρωπαῖοι, εἴτε τὰ ἄλλα ἀπὸ τὸ δικὸ μας κόμμα, εἴτε σκοτεινὲς δυνάμεις, εἴτε ἀτυχεῖς συγκυρίες, εἴτε κάποιοι διαπλεκόμενοι, εἴτε ὅτιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς. Κανεὶς δὲν μᾶς φταίει πού ἀντικαταστήσαμε τὴν ἀριστεία μὲ τὸν ὠχαδερφισμό, τὸν σεβασμὸ μὲ τὸ θράσος, τὴν πίστη μας στὸν Θεὸ μὲ τὴν ἀσέβεια καὶ τὸν σκληρὸ ἀθεϊσμό, τὴν εὐγένεια μὲ τὴν ἀλαζονικὴ προκλητικότητα, τὴν ἀγωνιστικὴ μὲ τὴν ὑποτέλεια, τὰ ὄραματα μὲ τὴν ἀδιαφορία, τὴν ἐξουσία μὲ τὴν ἀπαξίωσις καὶ τὴ χυδαιότητα, τὸν πολιτισμὸ μὲ τὸν μειονεκτικὸ μιμητισμὸ, τὴν εὐεργετικὴ μὲ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Καὶ δυστυχῶς, μιὰ τέτοια διαπίστωσις δὲν ἀπέχει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια.

Μαζὶ μὲ τὴ νέα ἐκκλησιαστικὴ χρονιά ἀρχίζει καὶ ἡ σχολικὴ. Καὶ ὅπως σὲ κάθε ἀρχὴ προσπαθοῦμε νὰ ἀνιχνεύσουμε βᾶσιμες ἐλπίδες γιὰ κάτι καλύτερο, ἔτσι καὶ φέτος ἀφήνουμε τὴ σκέψη μας κοντὰ στοὺς γονεῖς καὶ δασκάλους, κοντὰ στὰ παιδιά, μιᾶς καὶ τὰ παιδιά μας εἶναι ὅτι πολυτιμότερο ἔχουμε στὴ ζωὴ μας, ἡ δὲ Ἐκκλησία ὅτι ἱερότερο γιὰ νὰ πάρουμε φωτισμὸ καὶ βοήθεια στὸν ἀγῶνα μας γι' αὐτά.

Μὲ τὴν εὐκαιρία λοιπὸν αὐτὴν, ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ ὅτι ὁ μέγας ἀσθενὴς δὲν εἶναι βέβαια ἡ οἰκονομία μας οὔτε ἡ πολιτικὴ σοβαρότητα οὔτε τὸ κράτος δικαίου

οὔτε ἡ ἄγνοια τῶν ὑπαιτίων, ἀλλὰ εἶναι ἡ παιδεία μας. Παιδεία μπορεῖ νὰ ὑπάρχει μέσα σὲ φτωχὰ κτήρια, χωρὶς τὰ καλύτερα ἐργαστήρια ἢ γυμναστήρια, ἐνδεχομένως χωρὶς πολλοὺς καθηγητές. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ὑπάρξει χωρὶς πνευματικούς καθοδηγητές, χωρὶς ἐμπνευσμένους δασκάλους, χωρὶς ἰδανικά, ἀξίες, σεβασμὸ στὴν ἱστορία, στὴ φύση, χωρὶς καλλιέργεια στὴν πίστη στὸν Θεὸ καὶ στὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄν διδάσκεται μιὰ ἠθικὴ χωρὶς ἦθος, ἂν ἡ τεχνολογία ἔχει πνίξει τὶς καλὲς τέχνες, ἂν ἡ ἀλαζονεία ἔχει ἐρειπώσει τὴν ταπεινότητα, ἂν τὸ συμφέρον ἔχει ἐξαφανίσει τὴ θυσία καὶ τὴν προσφορά, ἂν τὰ λεγόμενα ἀτομικὰ δικαιώματα καὶ ὁ ὑπεροπτικὸς ὀρθολογισμὸς ἔχουν ἐκδιώξει τὴν ἀνάγκη καὶ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ, ἂν ἡ ἐξυπνάδα ἔχει ὑποκαταστήσει τὴ σοφία, ἂν ἡ παιδεία μας φτιάχνει βιολογικὰ ἄτομα μὲ ἐγωιστικὰ δικαιώματα καὶ ὄχι πρόσωπα ποὺ ξέρουν νὰ κοινωνοῦν μεταξύ τους καὶ νὰ ξεπερνοῦν τὴ βαρύτητα τοῦ ἐμπαθοῦς ἐγωκεντρισμοῦ τους, ἂν ὁ κομματικὸς διχασμὸς ἔχει τορπιλίσει κάθε κίνηση συμπόρευσης καὶ ἐνότητας, ἂν τελικὰ δὲν ὑπάρχουν ἄμυνες στὶς παραπάνω προκλήσεις, τότε πράγματι ζοῦμε τὴ μεγαλύτερη κρίση τῆς ἱστορίας μας. Γιατὶ κρίση εἶναι ἡ ἀπώλεια καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν ἐλπίδων μας, εἶναι ἡ ἄρνηση τῶν προοπτικῶν, ἡ ἀντικατάσταση τῆς ἀλήθειας ποὺ μεταμορφώνει μὲ τὴν πραγματικότητα στὴν ὁποία παραδίδεσαι, εἶναι ἡ ὑποκατάσταση τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸ τίποτα ἢ ἀπὸ τὴν τύχη, εἶναι ὄχι τὸ νὰ εἶσαι στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴν θέλεις τὸ φῶς.

Πολλοὶ μιλοῦν γιὰ ἐχθροὺς καὶ τοὺς κατονομάζουν. Ἐνας εἶναι ὁ ἐχθρὸς μας καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἑαυτὸς μας. Δὲν κινδυνεύουμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους οὔτε ἀπὸ τοὺς «κακοὺς» οὔτε ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς. Κινδυνεύουμε μόνο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας. Δὲν εἶναι ἀπειλὴ τὸ νὰ νικήσουν οἱ ἄλλοι. Ἀπειλὴ εἶναι τὸ νὰ ἠττηθοῦμε μόνοι μας. Γι' αὐτὸ καὶ ἐλπίζουμε ὅτι ἡ παρούσα κρίση κρύβει στὰ σπλάγχνα της μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία. Τὴν εὐκαιρία τῆς ἀφύπνισης καὶ τῆς ἐπιστροφῆς ὅλων μας σὲ αὐτὰ ποὺ εἶχαμε καὶ χάσαμε, σὲ αὐτὰ ποὺ ἀποτελοῦν τὴ μητρικὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ μας καὶ ποὺ τὴν ἀντικαταστήσαμε.

Ἄς γίνουμε στὸ περιβάλλον μας κήρυκες τῆς ἐνότητας, στὸν ἑαυτὸ μας δάσκαλοι τῆς ἀφύπνισης καὶ στὴν εὐρύτερη ἐκπαιδευτικὴ οἰκογένεια εὐαγγελιστὲς μιᾶς παιδείας γεμάτης ὄχι ἀπὸ ἀσαφεῖς καὶ ἀόριστες ἀνθρωπιστικὲς ἀξίες, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς δοκιμασμένες ἀξίες τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως, τῆς χριστιανικῆς παράδοσης καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογεῖ ὅλους, ἀδελφοί μου, καὶ νὰ μᾶς φωτίζει.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Μεσογαίας & Λαυρεωτικῆς Νικόλαος